

Пише: Александар Павић
уторак, 26 август 2008 17:02

Ево и ја бих овом приликом, попут Владана Миланка, желео да се захвалим НСПМ-у на његовом „либерализму“, тј. на томе што је отворио своје стране свим могућим политичким становиштима у Србији, у чему је заиста јединствен и непоновљив.

Али, неко ће рећи, читајући Миланков текст, да се он уопште није захвалио НСПМ-у, већ само констатовао ту његову већ поменућу „либералност“. Међутим, шта има везе, пошто Миланко „наводи“ ствари којих у мом тексту и нема – што он, на крају и признаје, јер, као и сваки идеолошки поклоник, боље чита „између редова“, тј. „ишчитава“ како каже, него што чита саме редове, знајући боље и од аутора шта је овај „стварно хтео да каже“ – што онда ја не бих измислио и овај, истина небитан моменат из његовог текста?

Ипак нећу. Миланко се, дакле, није захвалио НСПМ-у. А било би и лицемерно с његове стране, или, да употребим његову терминологију, „чисто покварењаштво“, с обзиром да би, да има и грам власти, тај исти НСПМ вероватно забранио, бар док се његови уредници не „преваспитају“ (уствари, није ли бар помало „покварено“ то што Миланко уопште и користи стране НСПМ за било какво оглашавање, јер се ту „порнографски“, да опет употребим његов речник, меша са свима на месту где су сви политички ставови „на гомили“, где се воде дебате у које он не верује, с обзиром да сматра да су разлике између левице и деснице „непремостиве“?). Мада, Миланков текст није јасан у смислу да ли је пре за опцију „преваспитавања“ или Стаљинових чистки. Вероватно би зависило од случаја до случаја, сходно процени идеолошке комисије која би, за разлику од ЛДП-овског „живот је закон“, „истински“ знала шта је „закон“, тј. шта је једини исправан пут, једина легитимна неупитност пред којом и живот и историја и нација и Библија и мајка и отац и ваздух и вода падају у воду: идеологија. И то онако како је комисија тумачи. Што је чак и већа ароганција него ароганција са којом садашњи Запад оправдава „хуманитарна бомбардовања“.

Али та сродност у ароганцији није уствари ништа чудно. Јер Миланко и НАТО-глобалисти имају много тога заједничког. Прво, и једни и други су, разуме се, глобалисти. Друго, и једнима и другима је главни непријатељ – национализам. И то није „исчитавање“, то је сам Миланко написао.

И ту долазимо до главних проблема. Прво, НАТО-глобализам и оно што Миланко заступа суштински се не разликују. Јер, за НАТО-глобализам, „капитализам“ је само успутна станица ка успостављању једног робовласничког „новог светског поретка“ којим ће збиља управљати „владари из сенке“, једна „свесна“ наднационална елита. Није капитализам случајно у кризи, он је намерно гурнут ка провалији од стране његових најмоћнијих „проповедника“. Ко не верује, нека само мало проучи како је настала садашња криза финансијских тржишта, како је у року од неколико дана уништена једна од најстаријих америчких инвестиционих банака, и нека само обрати пажњу на муњевиту брзину којом је, током баш ове, 2008, америчка банкарска индустрија де факто национализована.

Друго, и сам појам класичне „левице“ и „деснице“ – као што је већ пре неког времена

Пише: Александар Павић
уторак, 26 август 2008 17:02

примећено, савршено добро служи свим глобалистичким поробљивачима да трајно заостре политички дискурс и одврате пажњу већине од суштине – да су и „левица“ и „десница“ (онако како их најмљени медији дефинишу) на власти подједнако добре слуге владара из сенке, и да савршено обављају посао „завади па владај“.

Треће, исте ове елите које уништавају капитализам покушавају да униште не национализам већ нације, потурањем разних „националиста“ типа Милошевића (у издању пре Хага), Сакашвилија, Туђмана. Изетбеговића и сличних, како би национално што више огадили обичном народу. А затим или потурају или користе наивна пера попут Миланковог да саопште свету да је данас главни проблем, од свих проблема на свету – национализам (а самим тим и нација).

Ипак нисам вољан да учитавам Владану Миланку и мотиве. Полазим са становишта да искрено верује у оно што пише – а жар и лакоћа с којима се са политичких пребацује на сексуална питања указују да је ипак реч о спонтаности (а чињеница да је и он прогутао причу да су неки спољни екстремисти – „инспирисани варвари“ – организовали напад на Светски трговински центар говори и о његовој наивности). И зато морам да укажем на то да, хтео-не-хтео, Миланко тим својим ставом обавља велики посао за НАТО-глобалисте управо овде у Србији. Јер, и они мисле да је главни проблем у Србији национализам (тј. српска нација), и зато тако лепо и сарађују са српским титоистима и њиховом невешто прерушеном децом на пројекту поробљавања овог простора.

А пошто заступа то становиште, морам да му укажем на још нешто што у мом тексту не пише између редова, где му је пажња углавном усмерена, већ у самим редовима. Дакле, јасно је у њему написано да са окорелим титоистима нема компромиса. Ко год жели да на овим просторима настави борбу против „великосрпског хегемонизма“, а да претходно не порази све друге околне национализме, с њим помирења нема и не може да буде. Он је, једноставно, сарадник окупатора – и аустро-угарског, и немачког, и титоистичког, и натовског.

Притом, оно што не улази у Миланкову идеолошку рачуницу је да постоји и следеће становиште: да сазнање да је човеку први биолошки идентитет после породичног национални, нужно не значи да некакав „национализам“ треба да буде циљ сам по себи, а поготову не повратак на то „како су наши стари живели“ (опет то Миланково „ишчитавање“ оног што нема). Сваки човек мора да зна шта јесте, и да то воли и цени (што се, на нивоу нације, зове брига за национално, а не национализам) а на основу тога му је после лако да замисли неку следећу степеницу, неку заједничку борбу у коју ће моћи да се угради (свесно и слободно, а не као пуки објекат „нужности“), рецимо међународну борбу ка успостављању једног другог глобализма, заснованог на духовним вредностима. Као што је Миланков (али и НАТО-ов) глобализам материјалистички, тако је овај – духован. Дакле, нација би у том поретку била једна од цигли једне много веће грађевине. Рецимо, нове верзије ромејског царства, обновљеног руског царства, или нечег сличног, што тренутно не може ни да се замисли, а које би инспирисало успостављање ако не истих а онда сличних творевина широм света, заснованих на равнотежи световног и духовног (двоглавом орлу у византијско-православној државној теорији, другим симболима у другим). Јер, јасно је да, као што у свим земљама има

Ишчитавање НАТО-левице (Одговор Владану Миланку)

Пише: Александар Павић
уторак, 26 август 2008 17:02

јапи-потрошача који деле исте вредности, као што има и НАТО-стаљиниста, има и боготражитеља. И, што је већа планетарна криза, то контраст између њих постаје заостренији.

И ту скоро да се слажем са Миланком – с тим што је реч не о борби између конструисане „левице“ и „конструисане“ деснице, већ о борби између царства Духа и царства (материјалистичког) Ђесара – разлике су стварно непремостиве. Зашто „скоро“? Па, не бих био поклоник духа ако не бих веровао у могућност преображаја (не преваспитавања) у сваком човеку. Чак и човека попут Миланка, који сматра да је у некој људски-инспирираној идеологији нашао „коначну и неупитну истину“.

Само, ако је стварно тако, хајде већ једном да видимо доказ тих тврдњи на делу, а не само на папиру. Дакле, ако Миланко успе да се за тренутак одлепи од национализма као непријатеља број један и истински се посвети класној борби (тј. ако није само обичан НАТО-стаљиниста), волео бих – а сигурно нисам једини – да у данашњој, транзиционо ојађеној Србији прво лоцира па онда и организује пролетаријат, кога би требало да има на претек. Да их, бар као њихов идеолог (јер баш и не одаје утисак припадника пролетеријата), класно освети и научи их шта су им истински класни интереси, и ко су им данашњи класни непријатељи у Србији (ваљда на првом месту они који држе капитал у својим рукама, а не осиромашени и обесправљени „националисти“). Ако покаже да је у праву он (дакле, да идеологија има покриће и у животу), а не Шумпетер, који је утврдио да сваки припадник радничке класе ипак првенствено тежи ка томе да и сам пређе у средњу класу, или, на пример, Владика Николај, који сматра да обичан српски човек на првом месту жели слободу, сигуран сам да ће побрати ако не честитке а оно бар поштовање многих – чак и оних које би послао на „преваспитавање“ или почистио кад би могао. Чак и ако сматрају да и ту ради посао за НАТО.

А, ако не покаже, онда ћемо морати да се задовољимо његовим занимљивим филмским приказима и полемикама, на овим и сличним „порнографским“ странама. Што ни само по себи није лоше.

25.08.2008.